

Використання для заняття жебрацтвом дорослої особи (зокрема особи, яка має фізичні чи психічні вади, особи похилого віку) за наявності підстав може бути кваліфіковане за ст. 146 або 149 КК.

Предмет злочину, тобто у даному випадку те, з приводу чого вчинюється злочин, становлять гроші, речі, інші матеріальні цінності.

Список використаних джерел та літератури:

1. Бортник В.А. //Проблеми кримінально-правового захисту честі та гідності особи в Україні // Право України. – 2004. – № 1. – С. 29-33.
2. Вартилецька І.А., Плутагир В.С. //Кримінальне право України. альбом схем: навч. посібник / За заг. ред. В.Я. Горбачовського. – К.: Атіка, 2003. – 208 с.
3. Коржанський М.Й. //Кримінальне право і законодавство України: Частина Загальна: Курс лекцій. – К.: Атіка, 2001. – 432 с.
4. Коржанський М.Й.// Кримінальне право і законодавство України: Частина Особлива: Курс лекцій. – К.: Атіка, 2001. – 544 с.
5. Коталейчук Сергій Петрович // Теоретико-правові проблеми правового статусу неповнолітніх в Україні та забезпечення його реалізації як один із основних напрямків діяльності міліції. – Київ, 2004. – 234 с.
6. Кримінальний кодекс України //(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 25-26, Редакція від 05.11.2015, ст.131).

Новіцька Анна Леонідівна

студентка 5 курсу історичного факультету

Житомирського державного університету імені Івана Франка

науковий керівник: к. ю. н., доцент **Рудницька О. П.**

Порядок формування складу Кабінету Міністрів України

На сучасному етапі держава реалізує свої функції через систему державних органів, які формуються на основі розподілу влади на три гілки: законодавчу, виконавчу і судову. Органи законодавчої та судової гілок влади наділені законом специфічною, обмеженою сферою діяльності і також здійснюють управлінську діяльність, але тільки в межах їх апарату, а органи виконавчої влади «управляють» державою в загальному. Значення органів виконавчої влади полягає саме в здійсненні державного управління у всіх сферах забезпечення життєдіяльності держави та народу України у формах управлінської та виконавчо-розпорядницької діяльності.

Зважаючи на складність політичної ситуації, що склалася на сьогодні в Україні, вивчення конституційно-правового статусу уряду України – Кабінету Міністрів України є важливим та актуальним. Діяльність та повноваження уряду широко обговорюється серед політиків, юристів, науковців та звичайних громадян, постійно до діяльності Кабінету Міністрів України прикута увага засобів масової інформації. Адже Кабінет Міністрів України є одним з найбільш впливових органів державної влади в Україні поряд із Президентом України та Верховною Радою України. Від його злагодженої діяльності залежить обстановка у державі, її нормативно-правове поле та втілення демократії на практиці.

Відповідно до статті 113 чинної Конституції України «Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади». Він відповідальний

перед Верховною Радою України і Президентом України, підконтрольний і підзвітний даний орган Верховній Раді України [1].

У частині першій статті 9 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 27 лютого 2014 року йдеться: «Члени Кабінету Міністрів України, крім Прем'єр-міністра України, Міністра оборони України і Міністра закордонних справ України, призначаються на посаду Верховною Радою України за поданням Прем'єр-міністра України» [2]. Прем'єр-міністра України призначає Верховна Рада за поданням Президента України. Міністрів оборони і закордонних справ України призначає на посаду Верховна Рада України за поданням Президента України. «До складу Кабінету Міністрів України входять Прем'єр-міністр України, Перший віце-прем'єр-міністр України, віце-прем'єр-міністри та міністри України», – стаття 6 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» [2].

В Україні чисельний склад уряду визначається безпосередньо при його формуванні. У той же час у окремих державах кількісний склад уряду точно зафіксовано в конституції, в інших країнах встановлюється як мінімальна, так і максимальна кількість членів уряду, в деяких державах вказується тільки мінімум можливої кількості його членів [4, с. 37]. У складі Кабінету Міністрів України діють 16 міністерств: Міністерство аграрної політики та продовольства України, Міністерство юстиції України, Міністерство молоді та спорту України, Міністерство культури України, Міністерство освіти і науки України, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, Міністерство охорони здоров'я України, Міністерство праці та соціальної політики України, Міністерство екології та природних ресурсів України, Міністерство закордонних справ України, Міністерство енергетики та вугільної промисловості України, Міністерство внутрішніх справ України, Міністерство оборони України, Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, Міністерство інфраструктури України, Міністерство фінансів України. Малиновський В. Я відзначає, що існує «класичний» перелік міністерств, які входять до складу уряду. Це, зокрема, міністерства закордонних і внутрішніх справ, фінансів, юстиції, керівники яких традиційно формували склад кабінетів з самого початку розвитку сучасного державотворення. Згодом, розширення функцій держави зумовило входження до урядів міністрів, які відають економікою, освітою, наукою і технікою, охороною здоров'я, соціальною сферою тощо [3, с. 505].

Членом Кабінету Міністрів України може бути громадянин України, котрий має право голосу, вищу освіту та володіє державною мовою. Не можна призначити на посаду члена Кабінету Міністрів України особу, яка має судимість, не погашену або не зняту в установленому законом порядку, або на яку протягом останнього року накладалося адміністративне стягнення за вчинення корупційного правопорушення.

Кабінет Міністрів України розробляє програму діяльності, яку затверджує Верховна Рада України. Програма діяльності Кабінету Міністрів України – це особливий документ з концентрованим визначенням пріоритетів Уряду у проведенні державної соціально-економічної політики в Україні, на основі якого здійснюється процес державного управління. В цьому документі виписані цілі і завдання уряду, механізми реалізації програми, законодавчі акти, необхідні для реалізації програми та передбачаються результати втілення програми в життя. Якщо Програму схвалено, то протягом одного року після її схвалення про відповідальність Кабінету Міністрів України питання не може розглядатися. За пропозицією як мінімум однієї третьої від конституційного складу депутатів Верховної Ради України можливий розгляд нею

питання про відповідальність Кабінету Міністрів України. Вона може прийняти резолюцію недовіри Кабінету Міністрів України. Питання щодо відповідальності Кабінету Міністрів України може Верховна Рада розглядати не більше одного разу протягом однієї чергової сесії.

Відповідно до Закону України «Про Кабінет Міністрів України» статті 11 Програму діяльності Кабінету Міністрів України подає до Верховної Ради України Прем'єр-міністр України у строк до одного місяця з дня формування Кабінету Міністрів України [2].

Демократичний, конституційний розвиток державної влади в Україні вимагає утвердження виконавчої влади як головного компоненту системи стримувань й противаг, що передбачає утвердження її статусу як єдиної, автономної і цілісної системи влади, сполучної ланки між Президентом і Парламентом. В першу чергу це вимагає найповнішої і точної реалізації на практиці конституційного статусу Кабінету Міністрів як вищого органу серед органів виконавчої влади [5, с. 25]. Поміж законодавчими та виконавчими органами влади має зберігатися баланс повноважень, що виключатиме можливість перенесення центру влади на будь-яку з гілок.

Список використаних джерел та літератури:

1. Конституція України: Урядовий портал [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80/page>
2. Закон України «Про Кабінет Міністрів України» від 27.02.2014 № 794-VII: [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/794-18>
3. Малиновський В. Державне управління: навчальний посібник/ В. Малиновський. – К.: Атіка, 2003. – 576 с.
4. Совгіря О. Склад та структура Кабінету Міністрів України/ О. Совгіря// Вісник КНУТШ. – № 83, 2010. – С.34–38
5. Дуда А. Удосконалення функцій і структури Кабінету Міністрів України в період адміністративної реформи: Дис. ... канд. наук: 25.00.01 / А. Дуда. – К., 2001. – 195 с.

Маркиш Антоніна Олександрівна

студентка 3 курсу фізико-математичного факультету
Житомирського державного університету імені Івана Франка
науковий керівник: к. і. н., старший викладач **Маркевич О. В.**

Праця жінок в Україні

Питання, які регулюють трудові відносини, відносяться до актуальних та найбільш обговорюваних, особливо це пов'язано з останніми подіями: реформування українського законодавства, прийняття нового Трудового кодексу. Законодавчо закріплено, що жінки в Україні мають рівні з чоловіками права і свободи, що забезпечується Ст.24 Конституції України [1, с. 7], а також Законом України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» [3]. Водночас, можливість поєднувати працю з материнством вимагають додаткових норм охорони праці, пільг та гарантій їх трудових прав. Завдання цієї розвідки полягає в аналізі законодавчого регулювання праці жінок в Україні.